

„Tvoje dceruška je chytrá a hned tak někdo ji nezdolá. Byla by perfektní alternativou k mé dosavadní strategii. A kdyby z toho přece jen nic nebylo, tak bych tím toho přechytralého pana knihovníka alespoň trochu pozlobil,“ zašeptal strýček Alfred spiklenecky a otec se rozesmál.

„Zlobit tu nikdo nikoho nebude! A mě už vůbec ne!“ vmísila se jim okamžitě do řeči moje matka. „Zůstane tady! U svých společenských povinností. Není přece žádný pokusný králík, kterého můžete dotáhnout do Londýna a donutit ho k práci, jen abyste viděli, co se z toho vyvine!“

Sevřela ruce v pěst a já jsem jen čekala, až jimi praští do stolu jako licitátor v aukční síni svým kladívkem.

Poprvé, podruhé, potřetí. Prodáno. Animant Crumbová, prodána za tři tisíce liber ročně mladému muži s blondatým knírem a ošklivou vestou šeríkové barvy.

Zahnala jsem své nesmyslné myšlenky, ze kterých mi naskočila nepříjemná husí kůže, a položila jsem příbory na talíř. Zcela jistě zde nezůstanu sedět a čekat na to, až mě mamá natolik zdrtí, že se jednoho dne jejímu nátlaku poddám a vdám se za muže, kterého nechci, jen aby mi dala pokoj. Tahle představa se mi ani trochu nezamlouvala, a byla jsem dokonce připravená jít i pracovat, jen abych matce na nějakou dobu unikla.

„Nemusí to být na dlouho,“ prohlásil strýček Alfred a ušklíbl se nad tvrdohlavostí své švagrové. „Kdyby s tím člověkem vydržela měsíc, bude to ažaž.“

„To ne!“ vykřikla mamá a demonstrativně vstala ze židle, která s vrzáním zaškrábala po parketách. „Do Londýna nepojede! A to je moje poslední slovo!“

Kapitola druhá aneb Jak se moje staré křeslo stěhovalo do Londýna

Seděla jsem v kočáru do Londýna, svírala mezi prsty své rukavice a hladila jejich hladkou kůži, abych sama sebe uklidnila. Kolem ubíhala krajina, žlutá strniště, barevné stromy, které už začínaly ztrácet listy. Venku se mi nabízela podívaná na nádhernou, pozdně podzimní krajinu, kterou jsem v tu chvíli bohužel nedokázala tak docela docenit.

Byla jsem na cestě do Londýna. Nemohla jsem tomu uvěřit. Moje matka byla proti, bědovala a láteřila, až si ji otec vzal stranou a potom s ní a se strýčkem Alfredem zmizel v salónu. Jenom maličkou chvíli jsem pak vydržela sedět na židli v jídelně, než jsem vyskočila a spěchala za nimi, abych mohla poslouchat za zavřenými dveřmi.

„Jen si představ, jaké možnosti by se jí tam mohly naskytnout. Kolik lidí tam potká,“ řekl otec a mamá mu skočila do řeči.

„Ale Charlesi,“ spustila plačtivě a mně bylo jasné, jaký pohled teď asi nasadila. Ten úpěnlivý, se sklopenou hlavou, ze kterého je otec vždycky naměkko. Ale jak se zdálo, tentokrát se obalamutit nenechal.

„Charlotto, společenské dýchánky londýnských rozměrů, možná dokonce plesy na královském dvoře. Mladí muži s hodnotami a dobrým jménem, inteligentní a se smyslem pro humor. Jeden měsíc, drahá, a půjde jí hlava kolem ze všech pozoruhodných obdivovatelů, mezi kterými se bude muset rozhodnout!“

Zděšeně jsem zalapala po dechu. To od mého otce skutečně vzešel takový návrh? Odkdy se v těchto záležitostech přiklání na matčinu stranu? Nevěděla jsem, jestli mám být rozhořčená, nebo šokovaná.

Zdálo se, že i matce to vyrazilo dech, protože nevydala ani hlásku.

„Vždyť to nemusíte nikomu říkat. Budeme jednoduše tvrdit, že ji s sebou беру, aby dělala Lillian společnicí. Aby nebyla celý den sama, když budu mít v příštích týdnech tolik práce. Komu by to mělo připadat divné, když pojedete Animant na návštěvu ke strýčkovi do Londýna?“ nadhodil strýček Alfred. „A je tam taky Henry. Ten bude mít radost, až svou sestru uvidí.“

Slyšela jsem, jak si mamá vzdychla. A z jejího povzdechu bylo jasné, že se poddala, že nad ní papá a strýček Alfred vyhráli a že mi dovolí do Londýna odjet.

„Jeden měsíc!“ pronesla přísně. „A to jenom za předpokladu, že to jeden měsíc vydrží. O čemž silně pochybuju.“

Odlepila jsem ucho od dveří, ustoupila o pár kroků a opatrně se usadila na schodech. Protože teď bylo načase, abych si rozmyslela, co já vlastně chci. Chci jet do Londýna a stát se asistentkou nějakého pomateného knihovníka? Stačí mi vidina určité svobody k tomu, abych se vytrhla ze své každodenní rutiny a odjela do jiného města?

Společenské dýchánky mě jistojistě nezlákají a ani zmínka o množství bytostí, které se mnou budou konverzovat a které já pak budu muset nějak setřást, ve mně žádnou euforii nevyvolávala.

Ovšem představa, že bych odmítla a zůstala tady, mě zase

bodala přímo do mé hrdosti. Matka prohlásila, že to měsíc nevydržím. Považuje mě za naivní a nezkušenou, protože jsem se zatím nikdy nemusela realizovat a protože ve mně všichni stále vidí ubohé zranitelné dítě. Když odmítnu, dám jim za pravdu, a to by moje pýcha neunesla. Takže prostě musím souhlasit a užít si jízlivého výrazu obličejů své matky, která tajně doufá, že se rozhodnu proti Londýnu a pro její společnost. Jenže toho se nedočká.

Trvalo dva dny, než jsem si sbalila všechny věci a než se matka spokojila s výběrem mého šatníku. Strýček Alfred u nás zůstal a abydl se v pokoji pro hosty. Přes den byl ale po celou dobu s tatínkem na pochůzkách, takže se nenaskytla žádná příležitost, kdy bych se ho mohla vyptat na Londýn a na knihovnu.

Nad námi to zarachotilo a strýček Alfred se probral z polospánku.

„Co to bylo?“ ptal se rozespale a já jsem nervózně sevřela rty do úzké čárky.

„Nejspíš jen moje křeslo,“ odvětila jsem a strýček Alfred potřásl hlavou a poškrábal se ve vousích.

„Proč musíš tu starou věc táhnout s sebou?“ zabručel, ale koutky úst mu pohrával úsměv.

„Prostě ke mně patří. A všichni moji předkové by určitě považovali za velkou ostudu, kdybych nebyla alespoň trochu výstřední,“ namítla jsem sebejistě a strýček Alfred se hlasitě zasmál.

„To máš teda pravdu, Ani! Jako vždy,“ zvolal a usmál se.

V rodině Crumbové už se zrodila celá řada výstředních osobností, ve srovnání s rodokmeny jiných rodin jich bylo vskutku nápadně mnoho. Moje prarabka Rose měla zálibu v přehnaně velkých kloboucích, jeden bratranec ze třetího kolena se zase vyjímal talentem na vyprávění příběhů, aniž by kdy prozradil jejich konec, a můj dědeček vždycky tvrdil, že jeho vlastní matka byla námořním admirálem. Ve srovnání s nimi bylo úplně neškodné, že já cestuju s křeslem.